



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1129/2014
19.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. Б.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву ЗК 3471/10 од 18.02.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 721/14 од 15.07.2014. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. Б.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву ЗК 3471/10 од 18.02.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 721/14 од 15.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву ЗК 3471/10 од 18.02.2014. године окривљени М.В. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци која ће се извршити тако што ће окривљени издржавати казну у просторијама у којима станује, с тим што не сме напуштати просторије осим у случајевима прописаним законом који утврђује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању од 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да се остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

На основу одредбе члана 258. став 1. тачка 3). Законика о кривичном поступку оштећене Р.П. и С.С. и оштећени Б.П., упућени су на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу члана 261. и члана 264. став 1. Законика о кривичном поступку окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка ближе наведене у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 721/14 од 15.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.В., адвоката Б.Б., а пресуда Основног суда у Панчеву К 3471/10 од 18.02.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.В., адв. Б.Б. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 1. тачка 9). Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адв. Б.Б., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног М.В., адв. Б.Б., у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем првостепене и другостепене пресуде прекорачена оптужба и тиме учињена повреда из члана 438. став 1. тачка 9). ЗКП. По наводима захтева оптужба је прекорачена због тога што је окривљени М.В. оглашен кривим за нечињење, које није обухваћено диспозитивом оптужног предлога као ни изреком првостепене и другостепене пресуде, па да је окривљени оглашен кривим за радњу извршења која није обухваћена оптужним актом, као и да кривично дело у питању има карактеристике кривичног дела са бланкетном диспозицијом, а Врховни касациони суд изнете наводе захтева оцењује неоснованим, и по оцени овог суда исти представљају сопствену оцену навода оптужног акта и пресуде од стране браниоца окривљеног.

Ово са разлога што код оцене односно пресуде и оптужбе у смислу члана 420. став 1. ЗКП, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док закон не тражи идентитет у погледу правне оцене дела (члан 420. ст. 2. ЗКП).

Кад је реч о субјективном идентитету пресуде и оптужбе, он поразумева да се пресуда може односити само на лице које је оптужено, а питање објективног идентитета пресуде и оптужбе односи се само на дело које је предмет

оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници односно објективни идентитет не подразумева да је суд везан за правну оцену дела изложено у оптужном акту.

У конкретном случају оптужним актом надлежног јавног тужиоца, који није мењан у току кривичног поступка, окривљеном М.В., стављено је на терет кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је и првостепеном пресудом оглашен кривим, а према садржини чињеничног описа изрека пресуде је у свему идентична са поднетим оптужним актом.

Имајући у виду, да доношењем првостепене пресуде идентитет оптужбе није измењен, већ је изрека првостепене пресуде идентична диспозитиву оптужног акта, то се неосновано захтевом браниоца окривљеног М.В., наводи да је доношењем првостепене пресуде као и другостепеном пресудом којом је потврђена првостепена пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9). ЗКП.

Супротно изнетим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да је у изреци првостепене пресуде детаљно описано којим радњама и на који начин је окривљени М.В. очигледно несавесно поступао и тиме проузроковао погоршање здравственог стања оштећеног сада пок. М.П. и у довољној мери је конкретизовано да окривљени није предузео неопходне медицинске мере за постављање правилне дијагнозе.

Како је дакле, у изреци првостепене пресуде јасно описано „очигледно несавесно поступање“ окривљеног, то су супротни наводи захтева браниоца да је „окривљени оглашен кривим за радњу извршења која није обухваћена оптужним актом“ оцењени неоснованим.

Такође, наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да кривично дело у питању представља кривично дело са „бланкетном нормом“ због чега радња извршења кривичног дела може постојати само када суд утврди да је приликом лечења, лекар поступио супротно Националном водичу добре клиничке праксе, су неосновани.

Наиме, кривично дело несавесно пружање лекарске помоћи из члана 251. став 1. Кривичног законика, као основни облик кривичног дела у питању, у конкретном случају није бланкетно кривично дело, а национални водичи добре клиничке праксе не представљају бланкетни пропис нити су обавезујући ни за једног лекара у Србији, већ само представљају моралну обавезу да се у процесу дијагностике и лечења примењују сва расположива достигнућа и знања савремене медицине.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.**